

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118328736/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Alt hvad eders Hu begærer. Jeg drikker Jer til som Vært og Ven.»

Sølver greb Bægeret, spildte Vinen ud paa Gulvet, idet han saa fast paa sin Fjende, og satte det haardt i Bordet.

»Sten Basse, hvad er det I vil mig? Spot er overflødig.»

»Hvad jeg vil, Junker Falk? I hører jo, jeg vil hædre min Gæst efter al Formue. Tag nu for Jer af, hvad mit Hus kan evne. Men er I ilter og lysten efter andet end Mad, saa giv Stunder, giv Stunder! I skal faa det, bitte Junker! Det kommer. Aftenen falder paa. Eders Sovebænk er blød og god. Det bedste har vi i Vente til Jer. I skal faa, hvad I begærer.»

Sten Basse smilte bestandig. Det var som prægede alle Tandernes Smil sig gennem Læbernes tynde Hud. Rolig og sikker gik han op ad Trinnene og trak Døren til efter sig.

Det bruste i Sølvets Sanser. Intet af alt dette forstod han. Hvad mente Sten Basse? Var det Døden han havde i Vente? Han var jo hjælpeløst i hans Vold, uden Forsvar, uden Haab.

Han saa paa Brødet og de store Stykker ristet Kød paa Bordet. Var det den Dødsdømtes sidste Maaltid? Skulde han dø, uden

at nogen erfarede det, uden at nogen vidste, hvordan han var forsvunden?

Sølver gik hen og kastede sig næsegrus ned paa Lejets Tæpper. Og igennem sin Ryg, tungt op gennem hele Bygningen fornåm han, hvordan de gik paa ham, hvordan Fødder drø- nede op og ned ad Trapper, hvordan Lænker raslede og Vaaben klirrede og Døre smældede i, og det var, som om alt Livet i den hele Gaard skred nedad mod hans Fængsel og samlede sig omkring hans Leje som Mængden om den, der skal lade sit Liv. Og Uhret faldt og faldt der- inde ved Siden, som skulde Tidens Lodder dale ned og knuse ham.

Nu knagede Døren virkelig og tunge og lette Trin kom over Gulvet mod hans Seng. Men Sølver rejste sig ikke. Sten Basses Røst skar sig pludselig ind i hans Øre, skrattende som en skaaret Kniv mod Sten.

»Junker Falk, I har ikke villet tage min Datter med Vold, som hun siger, — vel? I attraar hende, som sig anstaar velbyrdig og redelig Mand. I bejlede kun paa urette Tid og Sted, ikke sandt? Derfor vil jeg ikke gaa i Rette med Jer, men bringe Eder, hvad I begærer. Jeg vil hædre min Gæst med det bedste jeg formaar. Tag hende nu. Jeg giver Eder min